

LITTERALUNDS SKRIVARTÄVLING 2021

DE 20 FINALBIDRAGEN

INNEHÅLL

Förord	5
---------------	---

13–15 år

Maybrit Grote: Vara din vägledning	9
Giuliana Cibinetto: The first day of 2022	15
Klara Kylefors: Rebell	19
Frida Axelsson: Kära mamma	25
Alva Tullgren: 1 januari, 2022	31
Sabina Linder: De dömdas uppdrag	35
Linda Men: A Brand-new adventure	41
Alva Edsö: Maya Broholm	43
Saskia Lindgren: 00:00	49
Emmy Minssen: 1 januari 2022	55

16–18 år

Anonym författare: Året utan framtid	61
Oliwia Pajdzik: Är du redo att dö för mänskligheten?	65
Nova Bard: I väntan	73
Emma Fräger: Första och sista gånger	79
Matilda Nilsson: En morgon i januari	83
Anonym författare: Nyårslöfte	89
Nouma Razzaq Pettersson: Ett stilla fyrverkeri	91
Maria Müllern-Aspegren: Då, nu, snart	95
Yasmin Skye Siard: 2022, januari	99
Gabriella Ward: Älskade bror	103

FÖRORD

Var är du någonstans den allra första dagen 2022? Hur ser världen ut, två år efter att corona kom in i våra liv? Kanske handlar din text om pandemin, en nyårsfest, eller om något helt annat.

Så stod det på affischen för årets skrivartävling för unga i åldrarna 13-18 år. I år fick vi in 64 fantastiska texter som alla utgick från temat 1 januari 2022. Det kom in dystopiska texter, romantiska texter, sorgliga texter och hoppfulla texter, och det har varit otroligt spännande att få ta del av så många unga författares texter. De allra flesta texter bearbetar eller funderar såklart kring pandemin och det annorlunda – och oroliga – liv vi levtt senaste dryga året.

Av de 64 bidrag som kom in valde Litteralund ut de bästa 20 bidragen som sedan lästes av en jury. Bland dem korade juryn en förstapristagare och en andrapristagare i respektive ålderskategori.

Vi hoppas att vi får läsa mycket mer av de här författarna framöver! Till dess har du nu 20 texter framför dig som vi vågar lova inte kommer lämna dig oberörd.

Läs, och njut!

Årets jury bestod av: Mårten Melin, författare, Shora Esmailian, litteraturkritiker Sydsvenskan, Anders Bergqvist, fritidsledare Mobila gruppen och Carola Mikaelsson, skrivpedagog och lärare på Författarskolan Lunds universitet.

FINALBIDRAG 13-15 ÅR

FÖRSTAPRISTAGARE

MAYBRIT GROTE 15 ÅR, HÖRBY

Låt mitt hjärta vara din vägledning

JURYNS OMDÖME

Novellen "Låt mitt hjärta vara din vägledning" har en tydlig dramaturgi och vilja att berätta. Det är en text om nödvändigheten att gå sin egen väg, inte andras. Fint skildrad relation mellan en död bror och en ung människa som lever vidare med saken. Och med sin brors hjärta. En text med mycket känsla och många tänkvärda spår.

Jag sitter framför fönstret och tittar upp mot himlen.
Jag fokuserar dock inte alls på de
knalliga färgbomberna i regnbågens alla nyanser
som exploderar över det mörka
himlavalvet. Jag ser människorna fira och skåla utan-
för fönstret. Hur kan världen vara glad
på en dag som denna ?

Fastän jag egentligen bett om att få vara i lugn och ro
känner jag mig ensam nu. En
stickande kyla av tom ensamhet kryper uppför mina
armar och jag skakar reflexaktigt av
den. Om gud hade menat det bra med mig så skulle
jag suttit med Axel någonstans i ett av
de proppfulla restaurangerna och firat nyår just nu.
Men istället sitter jag i ett sjukhusrum och
önskar att allting bara är en dröm. Även om det
skulle innebära att det vore en hemsk och
förfärlig mardröm. För bara några dagar sedan hade
mitt hjärta varit för svagt för att kunna
klara av vardagsstress, och nu sitter jag här, helt frisk
med ännu djupare sorg. Om jag hade
haft kvar mitt hjärta i bröstet när sanningen förmed-
lades till mig så hade det brustit i tusen
bitar. Men det är inte längre mitt hjärta som håller
mig vid liv i denna stund.

Allting hade gått så snabbt. Den ena stunden trodde
jag att jag skulle få vänta i flera veckor,
kanske till och med hinna dö innan det hittats rätt

donator, och en sekund senare hade jag fått ett samtal från sjukhuset att jag skulle opereras samma dag, för att de hittat en donator och måste operera hjärtat innan det slutat slå. Det var inte förrän efter operationen som jag fick reda på vems hjärta det var som slår i mitt bröst nu. Rättare sagt hade läkarna väntat i tre dagar till, för att de förmodade att nyheterna skulle få hjärtat att sluta slå för gott. Min bror hade aldrig kommit fram till Stockholm för att fira nyår här tillsammans med mig. Han hade aldrig hunnit in i staden innan hans liv tog slut. Livet som han hade skänkt mig. Jag känner den mjuka klumpen pulsera i mitt bröst. Att ett hjärta som burit så mycket i livet, kämpat för så mycket och varit så gott och hjälpsamt till alla som behövde det kunde kännas så... litet. Att en så rar person som Axel hölls vid liv genom en exakt likadan pulserande klump som jag, sjukhuspersonalen i korridoren utanför mitt rum eller de festande utanför fönstret. När vi var små hade han alltid velat få mig att följa mina drömmar, att gå rakt emot det mamma och pappa förväntade sig av mig och göra det som ger mig kraft att leva, som han brukade uttrycka det. Men jag hade inte velat såra våra föräldrar, jag hade inte velat göra dem besvikna med att söka in på teaterskolan i Wien. Istället hade jag studerat i Sverige och blivit grundskollärare, precis som mamma alltid velat att jag skulle bli. Det var kanske det som hade brustit mitt hjärta till slut.

Axel hade alltid sagt att jag skulle följa mitt hjärta, men vad innebär det nu? Jag har ett jobb,

och en fin lägenhet i Stockholm. Vad vill jag mer?
Axel hade säkert vetat svaret på den frågan. Du vill till Wien Lina! Han hade också gjort allt för att följa sina drömmar, och sitt hjärta. När jag såg hur mycket det sårade mina föräldrar, att min bror ville bli författare och inte ta sig an ett manligare jobb, förstod jag att jag inte kunde göra samma sak. Vad skulle de sagt då? De skulle säkert blivit helt förkrossade. Men vad ska hända med mig nu? Jag har livet, men ingen bror. Jag har livet, men ingen mening. Jag har livet, men ingen familj längre. Enligt mina föräldrar så var min bror en synd och hans kompanjoner med. Jag räknades med i den kategorin. Jag hade kunnat dö för några dagar sedan. Det hade faktiskt inte gjort någonting ifall jag hade gjort det.

Ett högt klirrande av glas eller metall som träffar mot en vägg sliter mig ur mina tankar. Jag vänder blicken mot teven som fortfarande står på och ser James snubbla över tigerhuvudet i Grevinnan och betjänten. Jag känner mig precis som miss Sophie . Ensam och utan nära vänner. Som att jag överlevt alla dem med, precis som den gamla damen. Det finns dock en stor skillnad mellan mig och henne, konstaterar jag. Hon har livslusten som jag saknar, hon tänker bli hur gammal som helst och göra det bästa av det. Här sitter jag, 23 år gammal med alla dörrar öppna inför livet och har gett upp. Jag kommer att tänka på Axel igen, och att han alltid brukade säga till mig att jag ska följa mitt hjärta. Det var väldigt viktigt för honom, precis som det var viktigt för mig att han skulle må bra med

sitt liv och var lycklig. Just i den
stunden bestämmer jag mig för att inte längre ändra
mig själv för andra. Jag ska följa mitt
hjärta. Jag beger mig mödosamt över till skrivbordet,
vilket är lite svårt då jag sitter i rullstol
för att inte överbelasta mina ben. Där letar jag fram
papper och penna. Sedan positionerar
jag mig framför fönstret igen, tittar ut en sista gång
och börjar skriva.

Du gav mig viljan att leva
och jag tänker följa den.
Du gav mig hoppet att förändra
och jag tänker leva efter det.
Du satte ut fotsteg
och jag tänker följa dem
men jag tänker inte fylla ut dina skor.
Evigt älskade Axel.

ANDRAPRISTAGARE

GIULIANA CIBINETTO 13 ÅR, SÖDRA SANDBY

The first day of 2022

JURYNS OMDÖME

Dystopi i coronans spår men med en rejäl dos hopp. Texten utforskar vad som händer i en värld där tillgången till vaccin styrs av hur mycket pengar man har. Men det är också en varm skildring av en familj som håller ihop och med ett språk som flyter på som en framforsande flod. En text där det inte händer så mycket på ytan, men desto större saker på insidan.

The first day of 2022 begins with a BANG! But it's not a firework, it's a gunshot. "Don't blame them," says my grandma looking out of the window and sighing. "Come on, you are not supposed to teach the children that!" says mother with her arms crossed. I can see she is being a bit ironic, as always. I still cannot help thinking about how strange the year 2020 was, about how all of this started. I remembered how everyone called it a pandemic and how they were fighting so hard to find a vaccine, and then wow, they found it. "It was incredible," said grandma, interrupting my thoughts as if she were reading them. It was 2 o'clock, the perfect time to go out, and so I put my jacket on and followed my grandmother into the night. "Isn't it ironic how I was supposed to get the vaccine, eight months ago?" wondered the wrinkly, old but yet beautiful woman next to me. As we walked, we saw a shadow approaching the street. Me and my grandma froze and waited for the person to turn back to wherever they were going from. As we all knew, no one was to even walk by the same road as someone else. Those were the rules of our village, yet not quite so village like, as no one knew each other. We both jumped up to look at the sky as a surge of airplanes rocketed across the sky. "Looks like the others have begun traveling," said my mother with genuine disgust on her face. Ever since we moved here, we all began calling them "the others", just because they were different from us, and I suppose they were. My brother says I'm lucky to

have seen them, as he was way too young at the time to remember anything, but honestly, they looked and acted a whole bunch like us. Except, they had the one thing that we did not, money. Before anything of this happened, our family had just as much of it as everyone else, but after the vaccination came, only the richest survived. Our family had just enough money to pay for two vaccinations, but our family refused to split apart like many others did. And so, we were moved here, away and distant from the outside world, closed into an endless quarantine. The only contact we have with the others is when they come to collect the bodies, and when we see them, they're all masked and cloaked, hiding themselves from us like cowards. Some say they are watching us, from high above, as we work and do the jobs that they do not like doing, but honestly, I don't think they care. Now that the virus has mutated so much since it first began, with horrible symptoms such as bumpy rashes across the skin and internal bleeding, they wouldn't even bother watching over us. Also, whatever the world knew about immunity and antibodies, it's gone. I heard a rumor from father that this woman across the street had gotten the virus three times and survived. She is one of the lucky ones of course as the majority of people die within the first few weeks. "Hey, we're here" said Grandma as I woke up from my thoughts. The square was empty. "Just perfect", said Grandmother as she glanced around the dark houses. She then grabbed out something from her bag. "What's that grandma?" I asked curiously as she turned towards me. "Hope," she smiled as she showed me a huge firework. "Let's see how it lights up." I waited patiently as she fussed around with the matches. I glanced

around, checking that no one was there, it was too risky to get caught, especially at this time. The smell of the stale air reminded me about last year, about the time I had to enter the overcrowded hospital and how the nurses had all injected us with a sort of fake vaccine, tricking us into believing them. Maybe the person who did shoot was right, after all, what did we do wrong? Was it just a mark we were born with, a sealed fate, or were the others the ones who decided? I stopped and took a deep breath. Why was I asking so many questions, they were prohibited after all. "There!" exclaimed Grandma as she lit up the firework. Then off it went as it flew into the air and exploded with a huge BOOM. Streaks of red, green, blue, golden and other colors I couldn't even name painted the night sky. As I noticed the lights of the different houses lighting up, I began to think that maybe there was hope after all. That maybe the future could change, and that it was only up to us to decide what would and could happen. It didn't matter if we had a disadvantage, what matters is where we end up. I could feel a smile creeping up my face as my grandmother hugged me and we watched the fireworks of other families give life to the sky. We might have never met each other, but together we would be strong. It was time for a revolution.

KLARA KYLEFORS 15 ÅR, LOMMA

Rebell

Lördag 1/1 2022

Ett halvår sen vi var fria. 2 år sedan vi var verkligen fria. Idag är vi fångade.

Många blev glada för statsministerns krav på munskydd överallt. De trodde att vi skulle bli räddade, att alla problem skulle försvinna. De kunde inte haft mer fel.

Idag är det exakt en månad sen det stod klart att vi behövde gå runt i de här fåniga stora plastbollarna, där vi inte kan dela luft med någon. De vägrar erkänna det, men det har kommit något nytt, något så farligt att vi inte kan andas dess luft. Samtidigt som det har jag, så bra på timing som alltid, startat ett förhållande.

Vi sitter på kullen, där det enda som borde höras är fåglarnas kvittrande och gräsets vajande, kanske lite romantisk musik, men i våra bollar är det knäpptyst. Hennes kolsvarta, korta hår borde vara rufsigt från vinden, hennes kjol borde fladdra lite sådär och hennes ögon borde glittra av förtjusning. Mitt guldiga långa hår borde flyga åt alla håll, jag borde känna mig som Rose från Titanic här på kullen, med klänningen bakom mig och se ut som en filmstjärna.

Istället sitter vi mitt emot varandra, försöker att inte rulla iväg och pratar via telefonen. Hennes hår ligger alldeles perfekt stilla, ögonen glittrar inte, munnen ler inte på det fantastiska sätt som det brukade göra, när hon var genuint lycklig. Vi

försöker, men det känns inte tillräckligt.

“Jag önskar att detta vore 40 år sen.” viskar jag in i telefonen. Så oromantiskt.

“Så att vi skulle kunna se ut som Rose och Jack i Titanic?” småskrattar hon till svar.

“Ja.” andas jag till svar. Och så jag skulle kunna hålla henne, andas in hennes doft och kyssa henne.

“Det var inte meningen att göra dig ledsen” ursäktar jag mig, “jag vill bara tillbaka och vara fri.”

“Det vill vi alla.” våra bollar nuddar varandra och vi pressar händerna mot den andres hand.

Tacksamheten väller in som en tsunami över mig, över att hon förstår att jag gör allt jag kan och att hon ändå vill försöka. Kanske känner hon sig lika maktlös? Kanske skulle vi kunna gå ut ur bollarna en dag och allt skulle vara värt det. Hennes röst väcker mig ur mina tankar.

“Jag tror bara att dessa bollarna bara är till för deras makt. Skulle vi inte kunna prova att ta ett steg utanför snart?”

“Det vore lika med självmord, alla som gjort det har dött” min röst börjar svaja och jag undrar, vill hon döda mig eller vill hon själv dö?

“Jag har smugit in och sett kropparna, de har alla någon slags skada, som om det vore något annat som dödat dem.” hennes ögon verkar sorgsna, “som om någon vill att alla ska tro att de dött av luften.”

Jag tar ett djupt andetag, tänk om det är sant? Tänk om makthavarna endast spelar ett litet maktspel? Vreden stiger i magen som en eldsprutande drake och hotar med att jag nästan kräks.

“Så får det inte vara.” så får det inte vara. Jag kan inte ha blivit berövad min annars perfekta kärlek på grund av några maktgalna grisar till män.

Hon ser att jag har blivit röd i ansiktet av vrede och

säger lugnande.

“Det var bara en möjlighet.”

Tänk att hon har riskerat sitt liv för att kolla på några lik, för att hon inte litar på regeringen. Jag vet att hon varit kritisk mot ledningen, men så mycket att hon var tvungen att riskera sitt liv? Herregud.

“Varför riskerade du ditt liv för att kolla på liken?” antingen har jag en dödsönskan eller bara problem med att vara för okänslig för hon kollar på mig och avsky och död syns ett ögonblick i hennes ögon. Den är borta lika fort som den kom.

“För jag kan och jag är trött på denna skiten.” Jag inser lika fort som hon säger det att döden och avskyn inte var riktad mot mig. Jag drar lättat ett andetag.

Hon lutar sin boll mot min och jag rullar iväg lite.

“Du får hålla emot!” skrattar hon. Åh, hennes skratt ger mig gåshud, det är så vackert.

“Du får säga till först!” jag låtsas grina och hon börjar gapskratta och jag med. 10 minuter senare behöver jag gå, gå och hjälpa till hemma hos mina föräldrar.

Mamma har kommit hem från sjukhuset och med sin brutna arm har hon problem med att laga mat.

Tisdag 4/1 2022

Jag gör research. Hon ligger på min säng och skrattar åt något på mobilen. Här inne slipper vi bollarna men inte munskydden. Vi måste hålla avstånd, ännu längre än innan. Jag har inte kunnat släppa vad hon sa för några dagar sen, det om makten, förtrycket och vår chans.

När jag söker efter vad som kan vara dödligt i luften får jag inte upp något. Internet har allt, internet vet allt, men inte ens konspirationsteorier finns. Är det någon som kan vilja dölja detta?

“Du, jag kan inte hitta något.” mumlar jag, men hon

hör mig.

“Hej, vad snackar du om?”

“Goddag yxskaft, jag snackar om det du sa för några dagar sen, det om maktspelet.” hon sitter källpråk när jag vänder mig, med ögon stora som ett rådjurs som ser på mig. Munnen är öppen och hon ser ut som om hon tappat kontrollen över käken.

Fredag 7/1 2022

Vi står vid ett podium i en gammal fabrikslokal, det är exakt 2004 stycken som står och tittar på oss. Inte en enda är i sin bubbla. Alla skiter i det och makten, vi har bildat en rebellrörelse. Om alla vi skulle dö så skulle de avslöja sig själva. Nu är det vi som har makten. Fan var enkelt det är.

FRIDA AXELSSON 15 ÅR, UMEÅ

Kära mamma.

"Att de bara kan injicera *vad* som helst i hela världens befolkning är ju helt sjukt! Vem vet vad det egentligen är i de där vaccinerna?"

"Ja, jag tänker då inte låta Astra Zeneca eller Pfizer använda mig som försökskanin."

"Gud nej, inte för sådana trolldrycker."

"Det här är inte en *pandemi* utan en *plandemi*, något planerat av de onda makthavarna och obligatoriska munskydd är en symbol för att folket ska hålla tyst och lyda."

"Om tio år kanske vi är de enda som inte fått narkolepsi eller någon annan hemsk biverkning."

"Ja om corona finns dör jag hellre av det än av nåt vaccin."

Jag nickar och håller med, lutar huvudet i handen och iakttar de upplysta ansiktena runt bordet.

"Caroline, vad tänker du om allt det här?" Jag rycker till. Det är den första januari 2022 och vi sitter i möteslokalen runt bordet.

"Jo, jag tänker mest likadant.", säger jag." Ett virus är ju den perfekta ursäkten för att få kontroll över oss."

Telefonen i fickan burrar till och jag biter mig i läppen när jag ser mammas namn. Jag reser mig upp och går några steg bort i det stora rummet som har kommit att symbolisera trygghet för mig.

"Hej", säger jag och väntar otåligt.

"Kan du komma hit?" Hennes röst darrar.

"Varför då?"

"Jag berättar sen, kom bara." Det låter som en befallning och jag sneglar bort på de andra men nickar.

"Jag kommer snart" *Vad* är det som har hänt? Jag går

ut genom den tunga dörren. Rakryggad. Som alltid. Om man har dålig hållning verkar man svag. Jag kan inte vara svag, aldrig mer efter isoleringen när "viruset" först kom. Mamma var det enda som hindrade mig från att gå under, som fick mig att vilja fortsätta leva. Lilla tjocka mamma som bakar bullar och alltid har funnits där för oss. Mamma, min bror och jag, det var bara vi för pappa var aldrig någon särskild. Men nu vågar mamma inte ens krama mig längre och på kvällarna kurar jag ihop mig och låtsas att mamma håller om mig som när jag var liten. Hon vet inte att jag inte är vaccinerad, då skulle hon inte ens våga träffa mig längre men jag *måste* träffa mamma och det finns ändå ingen anledning för mig att berätta, det spelar ju ingen roll. Om vaccinet verkligen fungerade skulle de väl inte säga åt de som redan är vaccinerade att fortsätta hålla avstånd och ha på sig munskydd, eller?

Jag går genom staden. Det är mörkt och snön som precis har kommit gnistrar. Visst är väl det jag tänker logiskt?

Jag ler snabbt och försöker sortera bort de pulserande tankarna av ångest, den statiska hettan som brukade fylla mig förut. Då, när jag fortfarande trodde på allt de sa på nyheterna och som den duktiga nitton-åringen jag var isolerade mig och tänkte att jag väl fick offra mitt eget välmående för att rädda liv. Att de tankarna var idiotiska insåg jag när jag blev en del av "the Antivaccers" och var med på den stora demonstrationen i Stockholm i mars förra året. Det fanns en sån gemenskap men det var fullt av poliser med löjliga gasmasker. Jag kände mig som en av rebellerna i en dystopi, den enda som visste hur det verkligen var. Den enda som hade genomsådat systemet.

Jag har precis tagit några steg ut på bilvägen som jag måste korsa för att komma till området där mamma bor när jag tvärstannar. En ambulans kommer vinande och sirenerna låter som ett gällt skrik, som en bebis som ylar av obehag och jag backar förskräckt och snubblar nästan över trottoarkanten. Det känns som om någon har lagt en hand på min bröstkorg och tryckt till. *Hårt*. Jag tittar åt båda hållen och springer över vägen och paniken mullrar och dånar i takt med mina steg. Mammans röst lät så konstig, ihålligt frätande. Hon *måste* ju ha ringt av en anledning.

Plötsligt dyker han upp, från ingenstans. Min bror står där vid gatans hörn och stirrar på mig.

"Caroline", säger han. "Du ska väl inte till mamma?"
Jag suckar.

"Jo det ska jag." Jag sträcker på mig och biter ihop tänderna. Om man inte visar sina känslor kan ingen vända dem emot en. Jag fortsätter att gå och han följer efter.

"Kan du inte fatta?!" ropar han. "Du är självisk som inte vaccinerar dig! Du som är ung skulle inte ens bli sjuk av Norrlandsmutationen men mamma skulle inte klara det, hon är ju för guds skull i riskgrupp! Du förstör andras liv!"

"Jag gör vad jag vill", säger jag lugnt medan gatan svindlar till.

Då gör han det, jag känner igen alla tecken. Hur käkarna spänns och hur han höjer handen för att slå till mig. Jag vacklar till, flämtar och spärrar upp ögonen. Huden på kinden svider till.

"Du är den enda hon träffar som inte är vaccinerad." säger han tyst och jag tränger mig förbi honom. Det känns som att himlen vibrerar, som om det mörka himlavalvet när som helst ska falla ihop och kollapsa.

När jag kom ut ur möteslokalen var himlen så stor och praktfull – nu känns den löjligt liten och jag är helt darrig. Skulle han verkligen ha slagit till mig om han inte var otroligt desperat? Orolig på riktigt. Litar jag verkligen mer på "the Antivaccers" än på min egen bror? Eller är det jag som har blivit galen? Det snöar nu, stora blöta flingor som blandar sig med tårar och jag vill inte gråta för jag grät så mycket under isoleringen och det kan inte bli som det var då, *får* inte. Då skulle himlen rasa. Utan tvekan. Utan någon tvekan alls för himlen bryr sig inte ett dugg.

Varför är jag så uppjagad? Undrar jag medan jag skyndar iväg bort mot lägenhetshusen. Och *varför* ringde hon ens? Hon lät ju så rädd, som om rösten skulle gå upp i rök! Så tvärstannar jag igen och stirrar på ambulansen som susade förbi mig tidigare men som nu står utanför mammas hus. Jag sliter upp dörren, smäller igen den efter mig och rusar uppför trapporna som om benen inte bär mig för det *gör* dem inte. Jag är lika säker på att ambulansen är här för mamma som känslorna av panik som kväver mig. Jag tar några steg mot hennes dörr och känner mig som en vilde och är redo att rycka upp dörren när den öppnas. En man, som ser så omänsklig ut med gasmask och en stor vit skyddsdräkt, står framför mig och jag vill bara knuffa mig förbi honom in i lägenheten men fötterna har frusit fast i golvet. "Min mamma... jag måste träffa min mamma...", stammar jag. "Nej *det* ska du inte, hon måste till intensiv", grymtar han bakifrån visiret. Jag kan inte se himlen för fönstret är helt mörkt men jag är säker på att den just har brustit och gått sönder.

ALVA TULLGREN 14 ÅR, LOMMA

1 januari, 2022

Idag är det nyår, en dag som förut firades med att familjer samlades för att kolla på de färgglada raketererna som smällde över himlen, en dag som brukade vara full av lycka och hopp om det nya året, en dag som alla nu fruktar. Vid varje smäll reser sig håret på mina armar och jag stelnar till, för jag kan inte skilja på ljudet av raketererna och ljudet av de sinnessjuka som avfyrrar skott.

Jag kommer ihåg de bleka liken som låg utspridda över mark som tidigare varit en dagisverksamhet där jag spenderade de första åren av mitt liv. Blodet som ändrat färg på sjöarna och de tomma gatorna där livet förut hade flödat står nu tomma. Minnet har bränt sig fast i min hjärna, jag kommer tvingas bära med det för resten av mitt liv. Varje gång jag blundar ser jag deras livlösa ansikten som hindrar mig från att sova om nätterna.

Allt började den dagen när vaccinet godkändes och folk började vaccineras. Först prioriterades läkarna och de äldre. Efter varje gång jag åkt till sjukhuset för att få min insulinbehandling märkte jag att läkarna blev underligare och underligare, och tillslut bestämde jag mig att inte gå dit mer utan sköta behandlingen på egen hand. På nyheterna såg jag hur allt mer folk betedde sig annorlunda, folk började bete sig som djur och dödsfallen blev allt högre. Det visade sig att de enda som blev sinnessjuka var de personer som tagit vaccinet. Jag tog aldrig vaccinet då jag var

rädd för bieffekterna och hur det skulle påverka mig. Jag har alltid varit väldigt skeptiskt av mig men detta är den en av de få gånger det varit till min fördel. Nuförtiden äter jag bara konserverad mat som min familj sparat i vår jordkällare ifall en nödsituation som denna skulle uppstå, men den konserverade maten skulle inte räcka för alltid och en dag jag skulle jag bli tvungen att gå ut.

Dagen jag tappat vettet var när jag förlorade Lassie, min älskade hund. Hon var min bästavän och hon hade varit med mig ända sedan barnsben men nu var hon borta och jag skulle få uthärda denna hemska mardröm själv. Mina föräldrar och min lillebror försvann för några veckor sedan, de hade också tagit vaccinet och jag vågade inte ens föreställa mig vad som kan ha hänt med dem nu. Tanken av att de aldrig kommer komma hem igen svider i mitt hjärta.

Nu sitter jag här, på nyårsafton med en spruta i handen. Mina händer darrar och tanken slår mig. Det finns ingen annan utväg, detta är det enda sättet att återförenas med min familj. Jag kan inte leva på detta viset, att ständigt frukta vad som gömmer sig bakom dörren.

Jag känner nålen tränga sig in i min hud. Allt blir suddigt, i min ögonvrå ser jag att handtaget vrids, någon kommer hem. Allt blir svart.

SABINA LINDER 14 ÅR, LOMMA

De dömdas uppdrag

Den 1 januari 2022. Hur tror ni världen ser ut nu, två år efter att corona kom in i våra liv? Kanske tror ni att allting har gått tillbaka till hur det var från början? Kanske tror ni att corona fortfarande är kvar? Vad ni än tror, är jag säker på att ni aldrig hade kunnat föreställa er den fasansfulla sanningen.

Jag heter Lorielle och är en dömd. Jag förstår att du undrar vad en dömd är och vad den fasansfulla sanningen är, men om du stannar kvar får du snart reda på det, men jag måste varna dig. Om du fortsätter att läsa, kommer du att bli utsatt för samma svårigheter som jag blev, då ingen vill att denna sanningen ska komma ut.

Allting började i morse, den 1 januari 2022.

Jag vaknar med ett ryck och sätter mig direkt upp. Aj. Vad ont jag har i hela kroppen, men jag ser inga blåmärken eller blod som tecken efter en strid. Bäst att jag tar mig hem till mamma och papp... Vänta nu. Hem? Mamma? Pappa? Vad är det? Det snurrar runt i huvudet. Var är jag? Vad har hänt? Vem är jag? Paniken stiger i bröstet.

Jag tar tre lugnande andetag och tänker igenom situationen. Det är lugnt, innan du får panik måste du ta reda på var du är någonstans, hör mig själv tänka. Jag reser mig hastigt upp och snurrar runt

ett varv med huvudet. Tydligen är jag vid en vägkant där det inte finns mycket liv. Inte ett endaste träd så långt ögat når. Bara en massa öken. Jag vet inte hur länge jag var medvetlös, men det borde inte ha varit länge då solen fortfarande är uppe och jag tydligt kunde se en enda bild framför ögonen. En bild där jag faller genom luften, med solen i ögonen, från ett flygplan samtidigt som jag kan se de bistra minerna på de personerna ovan som verkar ha puttat mig. Nej, de puttade inte mig. Det var jag, som själv hoppade ner från flygplanet, så mycket kommer jag ihåg, men frågan är varför?

Jag bestämmer mig för att börja gå. Någon gång måste jag ju träffa på liv. Timmarna går och solen stiger högre och högre upp på himmeln och med den kommer den outhärliga hettan. Efter vad som kändes som en evighet kom jag äntligen fram till en stad.

Jag känner hur hoppet om att få hjälp stiger samtidigt som jag springer in mot staden. När jag väl är där börjar jag se mig omkring. Det är en livlig stad, full av andra människor, som alla ser ut att vara glada och inte ha ett endaste bekymmer i världen. Det fyller mig av en besynnerlig längtan. En längtan efter värme, efter någonting jag inte kan förklara. Inte den värmen som solen avger, utan den värme från en annan människa. Det sticker till i bröstet. Det är någon jag saknar, men som jag inte kommer ihåg. Vilken förskräcklig känsla. Jag känner hur tårarna börjar rinna ner för mina kinder, utan att jag kan stoppa dem. Jag torkar bort tårarna och tittar upp. Det är först nu jag märker det. Alla människor i staden verkar stirra på mig,

inte på ett trevligt sätt, utan snarare på ett föraktfullt sätt. Jag blir osäker och börjar vända mig om för att ge mig av när jag går in i en lång man som stod bakom mig. Jag är omringad. Sakta känner jag hur hopen av människor närmar sig och jag börjar få panik.

“Sluta! Lämna henne ifred!” hör jag någon skrika. Jag tittar upp och ser en kvinna, inte mycket olik mig själv, som tar sig genom den arga hopen.

“Kom med här.” säger hon och tar min hand. Kvinnan drar med mig till ett hus och stänger noga dörren efter sig. “Jag tror att du är säker här, för tillfället åtminstone. Jag är Kayla.” säger hon samtidigt som hon tittar frågande efter mitt.

“Jag minns inte mitt namn.” säger jag lågt och jag ser hur hennes ögon slocknar.

“Så klart du inte gör. Du är precis som alla andra dömda.”

“Dömda?”

“Lyssna nu noga, så ska jag förklara. Vi har inte mycket tid på oss.”

“Va?”

“Lyssna.” Kayla tog ett djupt andetag och började förklara. “Titta ut. Ser du några andra barn i din ålder?” Jag tittar runt i staden och upptäcker en märklig sak. Staden är full av vuxna människor, men inga barn.

“Vad konstigt.” hör jag mig själv säga.

“Ja, men anledningen känner alla till. Du ser de personerna i vita rockar? De som står utanför den stora kuplen?”

“Ja?”

“De är the saviors. Det är deras fel att det inte finns några barn här. Du har förlorat minnet, eller hur? Det hade jag också gjort när jag lyckades fly från dem.”

“Fly?” Jag känner hur allting snurrar runt i huvudet.

“Ja, fly. Du minns säkert inte detta, men två år sedan, började ett virus vid namn corona, att sprida sig över hela jorden. Detta viruset orsakade sjukdomen covid-19, som är ansvarig för att över två miljarder människor dog. Det var inte förrän vid sommaren 2021 som dessa personer i vita rockar kom och erbjöd ett vaccin som hade full effekt mot coronan. När de väl hade botat en person, ville alla andra också bli botade, men då kom det hemska erbjudandet. För varje person som ville ha vaccinet, var ett barn tvunget att ges till dem som offergåva och du vill inte veta vad de barnen utsätts för. Du ser dessa ärr?” Hon drog upp sin ärm och där fanns några av de mest fasansulla ärr jag hade kunnat föreställa mig. “Dessa är bara några av de ärr jag fått, men de flesta är inte på utsidan. De är på insidan.” sade hon samtidigt som hon lade handen på sitt hjärta.

Plötsligt hördes ett högt bang på dörren som Kayla hade låst.

“Fort, vi har inte mycket tid kvar. Du måste ta dig härifrån! Spring, medan jag uppehåller dem!”

“Men...” Hon tar mig om axlarna.

“Jag överger dig inte en gång till. Du måste springa. Leta rätt på de andra dömda och ställ allt till rätta. Våga inte ge upp! Ensamma är vi svaga, men tillsammans är vi starka.”

Jag öppnar bakdörren och springer ut samtidigt som huvuddörren brakar sönder.

“LORIELLE! Det är ditt namn!” hör jag henne skrika innan hon skjuts i bröstet.

Jag känner hur tårarna forsar ner, men jag är tvungen att fortsätta. Helt ensam beger jag mig ut på detta uppdrag, att stoppa the saviors. Ensamma är vi svaga, men tillsammans är vi starka. Tillsammans kan vi få ett slut på detta helvete på jorden och ta tillbaka våra liv.

Den 1 januari 2022 och jag är på väg att strida mot världen.

LINDA MEN 12 ÅR, LUND

A brand-new adventure

Screaming, hurrying, dying, running.
Before the world changed to a cage.
The cage trapped us in,
You cannot open it without the key;
A key to the new world.
Wind crossing, fire exposing, water rising
Just like the hunger games
Trying to see who's the winner.
Screaming to laughing,
2020 to 2022,
Isolating to hugging,
Cage to wonderland
This is 2022.
A new year a new adventure
Hearing a hundred birds are singing -
Praying.
Millions of trees -
Dancing
Flowers dress up into the most fabulous gown
Me touching clouds;
Feeling like a free bird in the sky.
Hello 2022
Hello, a new adventure.

ALVA EDSÖ 13 ÅR, SÖDRA SANDBY

Maya Broholm

Nyårsraketerna exploderar utanför fönstret, som ett hån mot mig. Här ligger jag i sängen, ensam. Helst av allt önskar jag att tiden skulle stanna, så att jag skulle kunna slippa tänka på framtiden och allt skulle återgå till det normala igen.

Läkarna säger att jag inte kan förneka vad som är på väg att hända. Om jag ska kunna ta vara på den sista tiden måste jag också inse att den är här. Såklart förstår jag att dem har rätt.

Jag har tänkt på det ett tag nu och kommit fram till att jag ska lämna ett minne efter mig. Jag vill inte glömmas bort, som om jag aldrig ens existerat. Så det du nu läser är en del av mig, min själ. Mitt hjärta och mitt liv finns i dem här omsorgsfullt utvalda orden.

Det så svårt att prata om, så jag tar det från början. Det började för ungefär ett år sedan. Jag började känna mig trött och mer andfådd för det mesta. Skolan blev jobbigare och jag kände att någonting inte var som det skulle.

Det var först någon vecka efter den första tecknen som jag började få feber. Febern var hög och den gav sig inte. Under en hel vecka var det ändå jag gjorde att kolla upp i tankar, jag orkade inget annat. Mina föräldrar blev oroliga och kontaktade sjukvården. Redan första gången jag träffade doktorn insåg jag att det var någonting som inte stämde. För det var

ingen vanlig influensa jag fått, det var något mycket värre.

Jag minns inte exakt hur det gick till när jag fick höra beskedet, men om det är något jag minns så är det mammas och pappas blickar. Uppspärrade ögon, som svarta hål fyllda med rädsla, och sorg. Jag fick veta att jag har leukemi, blodcancer.

Mitt liv vändes upp och ner. Allt förändrades så snabbt, efter beskedet har jag bott på sjukhuset i ett litet vitt rum inrett med en säng, skrivbord, en liten tv och en klocka. Min lillebror bara är fem år gammal, vilket betyder att mamma och pappa måste turas om att vara här på sjukhuset med mig.

Allt det roliga i mitt liv togs ifrån mig. Jag fick inte längre gå på mina aktiviteter, hänga med kompisar eller åka på några resor. Allt som gör livet kul var borta. De senaste månaderna har jag inte ens kunnat gå i skolan eftersom cellgifterna inte hjälper. Sjukhuset har blivit mitt hem, undersökningar och blodprov, min vardag. Att ligga i sängen hela dagen är en självklarhet och jag är allting inkopplad i dropp.

Men den tolfte december 2021 hände det som jag fruktade mest av allt. Egentligen var det kanske väntat, men jag ville inte tro det. Det var en sådan dag då jag mådde så pass dåligt att jag funderade på att ta självmord. Mamma satt bredvid mig och höll mig i handen.

”Kommer jag dö?” Mamma ryckte till. Hon kollade på mig med ögon fulla med förtvivlan och vände sedan ner blicken i golvet. ”Jag är ledsen.” Fick hon ur

sig med ett kvidande läte. Jag kunde se tårar droppa ner i små pölar på golvet framför hennes fötter. En kall rysning gick längst min ryggrad. Jag förstod direkt men var för tom för att kunna reagera.

Jag skulle dö redan som 14 år.

Det finns så mycket jag älskar med livet. saker som andra människor bara tar för givet. Som hur gräs känns under fötterna när man springer på en varm äng på sommaren, eller hur lycklig man blir av att känna smaken av hemmagjord varm choklad efter att man åkt skidor i backen. Det är dem här små sakerna i livet som får mig att känna mig levande och lycklig. Det är även dem sakerna som jag kommer att sakna.

Jag kommer också sakna alla människor jag har fått lära känna och älska. Min familj. Min Mamma och pappa. Jag älskar er med hela mitt hjärta. Ni har funnits vid min sida hela mitt liv. Ända från mitt första andetag till det sista, båda dem bra och dåliga stunderna. Oavsett om jag velat det eller inte har ni alltid funnits där för mig och för det är jag er evigt tacksam.

Och min bror, du kan vara riktigt störig ibland men jag vet att du inte menar något illa. Du har alltid hjälpt mig att komma på bra humör efter en jobbig behandling eller bara en dålig dag efter skolan. Jag hoppas att du förstår att jag älskar dig, trots att jag skrikat åt dig flera gånger.

Till alla jag någonsin älskat vill jag säga tack. Tack för att ni har gett mitt liv en mening. Men ni måste komma ihåg att ni också har liv att leva, även efter jag

gått bort. Det är bara onödigt att sörja över det som redan är borta. Det finns inget jag hellre vill än att ni ska vara lyckliga. Lev era drömmar och få ut allt ni kan ur era liv. Tiden går snabbt, om det är någon som vet det så är det jag. Så tro mig när jag säger att man ska ta vara på den tid man har.

Döden är egentligen inte så skrämmande längre. Istället för att tänka på alla saker jag kommer gå miste om så tänker jag på det jag är tacksam över. Jag fick en chans att leva ett liv av kärlek, någonting som man inte kan ta för givet. Det finns många i världen som inte får ett sådant bra liv jag ändå har fått. Det finns barn som dör redan vid födseln, svälter eller behöver fly från sina hemländer på grund av krig. Det finns även dem som blir misshandlade och slagna, kanske till och med av deras egna föräldrar.

Jag har haft en otrolig tur, för jag fick möjligheten att leva.

Skrivet den 1/1-2022, året som kommer att bli mitt sista.

SASKIA LINDGREN

14 ÅR, LUND

00:00

31 December 2021

23:47

Dunk, dunk, dunk

Jag måste ut härifrån nu. Nu!

Jag har alltid tyckt om att sjunga, ända sen jag var liten. Varje gång som mamma hade tagit med sig någon ny man hem brukade jag alltid sätta igång hög musik och sjunga med till texten för att slippa höra när de höll på. Det har varit som någon slags undanflykt. En bra undanflykt. En räddning.

Idun visste det. Idun visste allt. Hon visste hur mycket musiken betydde för mig och hur gärna jag ville stå på scenen inne på Bubblan, den stora klubben inne i stan och visa alla att jag kan. Men hon visste också, precis som jag, att det aldrig skulle gå. Att jag aldrig skulle våga. Jag är alldeles för feg.

---

31 December 2021

21:35

Jag sitter i soffan hemma i lägenheten och läser. Till skillnad från många andra i min ålder är jag inte så förtjust i fester. Speciellt inte på nyårsafton. Det blir aldrig bra. Det blir så löjlig. Så falskt. Ingenting är på riktigt.

Jag hör ett buller bort ifrån hallen. Det låter som mamma kommer hem. Jag hör hur hon fumlar med nyckeln i låset. Tillslut får hon till det, låser upp dörren och staplar in. Hon raglar fram mot soffan och sluddrar något oförståeligt.

- Hur är det mamma? Frågar jag.

Hon stirrar förvånat på mig, som om hon inte märkt att jag är där förens nu. Sedan börjar hon sluddra igen.

- Kkkkrch...a..as....

- Huh? Va? Vad säger du? Försöker jag. Jag hatar när hon blir full. Helt omöjlig att få kontakt med. Hon försöker igen.

- Krääkasssss

Precis efter att hon har lyckats få ur de orden kommer det även något annat från hennes mun. En stor spyta som landar över hela soffan där jag sitter. Jag lyckas precis rädda undan min bok, men jag inser att allt annat är förstört. Precis efter att hon har spytt faller hon ihop på soffan, mitt i kräket och somnar. Jag suckar, reser mig upp och inser att min nyårsafton kommer att bli till och med ännu sämre än vad jag hade tänkt mig.

31 December 2021

22:49

När jag tillslut lyckats tvätta undan allt kräk, tvättat av mamma och fått henne i säng byter jag om, tar på mig jackan och går ut i den kalla kvällen.

Idun älskade nyår. Själv har jag alltid haft lite svårt för det. Mamma blir alltid full. Jag blir alltid ensam. Ensam och ansvarsfull. Ansvarsfull på ett sätt som barn aldrig skulle behöva vara. Men Idun. Idun

älskade nyår. Hon tyckte att det var en otrolig chans att börja om på nytt. Vi brukade alltid gå till Bubblan Idun och jag. Varje helg satt vi där och jag har fortsatt gå dit varje helg trots att det nu bara är jag. På nyår är det alltid en stor karaokekväll på Bubblan. Jag och Idun brukade alltid gå, och hon brukade alltid försöka få upp mig på scen. Hon visste, att om jag bara övertalade mig själv och gick upp på den där scenen så skulle jag trivas som fisken i vattnet. Men jag gjorde det aldrig. Jag var för rädd. Idun fick aldrig se mig sjunga på scen.

Trots att jag inte riktigt förstår det själv styr jag stegen mot Bubblan. Det är första året som jag är här på nyår utan Idun. Det känns så märkligt. Men jag har på något sätt vant mig vid det märkliga. Det konstiga. Det hemska. Ända sedan Idun dog är det som om jag inte riktigt har varit vid liv. Hon var som en fantastisk vind som tog med sig allt det jag hade i mig och försvann. Allt hon någonsin ville var att jag skulle sjunga på scen. Allt jag någonsin ville var att göra henne glad. Så nu ska jag visa henne där hon sitter uppe i himlen. Jag ska visa henne, alla andra men framförallt mig själv att jag kan det här. Utan att riktigt veta vad jag gör gå jag in på Bubblan, grabbar tag i en anställd och säger att jag ska sjunga. Han frågar vad jag heter och skriver sedan ner mitt namn på en tid under kvällen. Jag får tiden 00:00. Klockan 00:00 mellan 31 December 2021 och 1 Januari 2022 ska jag visa världen att jag kan.

31 December 2021
23:19

Paniken börjar ticka in. Vad fasen har jag gett mig in

på? Det här kommer aldrig funka! Vem försöker jag lura? Jag småspringer fram till killen som skrev upp mig tidigare.

- Halloj. Säger jag. Jag bara undrar om du kanske skulle kunna ta bort mig från listan? Jag har ångrat mig. Jag kan inte längre.

- Ledsen. Säger han, men ser inte det minsta ledsen ut. Det går inte. Bokat är bokat. Vår dj undrar vilken låt du ska sjunga till.

- Ehh, I'll Be Seeing You av Billie Holiday hasplar jag ur mig.

List-killen ser nöjd ut med svaret och går därifrån. I'll Be Seeing You. Det var Iduns favoritlåt.

31 December 2021

23:47

Dunk, dunk, dunk

Jag måste ut härifrån nu. Nu!

Det är mitt hjärta som slår. Fort, fort, fort slår det. Jag börjar få svårt att andas och min tröja som kändes fräsch när jag tog den från garderoben tidigare under kvällen känns nu bara sunkig, svettig och äcklig.

Det har börjat komma in fler och fler människor på Bubblan och på scenen står ännu en person som sjunger. Det är en massa personer som sjunger här ikväll. Jag är bara en i mängden. Så varför känner jag mig inte som det. En i mängden. Varför måste jag känna mig som den konstigaste personen i världen. Jag har fått en lapp av list-killen där han har skrivit ner min tid ifall jag skulle glömma den. Aldrig att jag skulle glömma den. Jag står och fingrar på lappen som nu är alldeles blöt av mitt handsvett och som har börjat gå sönder i mina händer. Var tredje sekund kolla jag ner på lappen bara för att vara helt säker.

Men det står såklart alltid 00:00.

Låten som tjejen på scen sjunger på börjar lida mot sitt slut. Det känns som om mitt hjärta ska hoppa ur kroppen. Jag kollar ner på lappen igen. 00:00.

Låten är slut nu. Jag hör hur folk applåderar och jag ser hur tjejen kliver av scenen.

De första tonerna på I'll Be Seeing You börjar spelas.

1 Januari 2022

00:00

Jag kliver ut på scenen.

Dunk, dunk,dunk

Jag blickar ut över folkmängden som sitter inne på Bubblan. Jag ser Idun framför mig. Jag tar tag i mikrofonen. Jag harklar mig. Jag tar sats och börjar sjunga, direkt tystnar folket och vänder sig mot mig. Jag svävar iväg i musiken. Jag lever.

Jag är fisken i vattnet.

EMMY MINNSEN 15 ÅR, LUND

1 januari 2022

Ibland hör jag bussar. Det är bara inbillning, men jag hör hur deras motorer hostar sjukligt och hur de jämrar sig under vikten av människor. Deras tunga väskor, nötta skor och torra hår. Deras andetag som trängs i bussens unkna luft. Jag skulle göra vad som helst för att få se en buss igen. Ibland tänker jag att jag bara ska ta en snabb titt. Försiktigt klättra upp för stegen, glänta på källarluckan och kika ut genom fönstret. Det hade inte ens gjort något om det inte fanns några bussar. Jag hade kunnat föreställa mig dem, om jag bara hade fått titta ut på gatan.

Jag hade förresten inte behövt någon gata heller. Jag hade bara velat lyfta ansiktet mot solen, eller höra gruset knastra under skorna, eller tusen andra saker som skulle bevisa att jag fanns. Ju längre jag sitter här i mörkret, desto fler kommer jag på.

Det är det enda jag kan tänka på. Inget annat får plats. Min tanke är mitt enda fönster, men det bara krymper och krymper. Att tänka nya tankar är som att försöka knöla ner en tröja i en väska som redan är så full att den håller på att brista i sömmarna.

Pappa säger att vi måste spara på elen. Därför får jag inte ha ljuset igång i mer än en timme om dagen. När lamporna är släckta, kan man inte se en meter framför sig. Kanterna suddas ut, tills jag inte längre vet vad som är jag och vad som bara är luft och damm. Det är nästan som att inte finnas.

Man kunde tro att man skulle bli galen av att leva i

sådant mörker, men jag har inget emot det. Den enda skillnaden mellan att bo i en ljus bunker och mörk bunker, är ju att man slipper se eländet i den mörka. Dessutom ger det mig en anledning att sova. Tiden försvinner när man sover, och jag har börjar att uppskatta varje borttappad sekund. Det är inte det att jag vill dö, jag vill bara inte leva heller. Inte här. Usch, det låter fel hur jag än säger det. Jag har blivit en så trist människa, men det är väl oundvikligt när det enda man lever för är vitamintabletter och pulversoppa.

Jag förstår verkligen inte varför pappa inte låter mig komma upp. Inte ens en i en timme. Inte på nästan två år! Jag har alltid litat på honom, litat på att han gör rätt val. Som när jag var tretton och ville ha en egen mobil. Han förbjöd det, och jag litade på honom. Jag tror att jag gör det fortfarande, men jag har börjat att hata honom också.

Han själv går ju själv ut nästan varje dag. När han kommer tillbaka berättar han alltid som allt hemskt han har sett. Om hur folk har blivit helt galna, om hur alla system har fallit samman. Kan det verkligen vara så illa?

Även om det är det, så bryr jag mig inte. Detta går inte längre, jag måste måste måste ut. Jag blir arton nästa år, och då kan han inte tvinga mig att stanna här. Då bestämmer jag själv. Jag vill kunna se världen, även om den är trasig. Jag hoppas att den är hel, men vad som helst är bättre än det här.

Pappa kan berätta hur mycket han vill om kollapsade samhällen och gator i kaos. Jag kan ändå svära på att, ibland, kan jag höra bussar.

FINALBIDRAG 16-18 ÅR

FÖRSTAPRISTAGARE

ANONYM FÖRFATTARE

16 ÅR, LUND

Året utan framtid

JURYNS OMDÖME

Berättelsen utspelar sig på ett laboratorium där alla år har en glasburk där årets alla händelser samlas. Men var är burken för år 2022? Intressant och tät text som lämnar läsaren med många frågor och man längtar efter en uppföljning. Mycket originell berättelse om hur framtiden är vad vi själva gör den till.

Skärmens ljus fläcker våra ansikten när vi scrol- lar genom registret. Allting ska ske precist och likt tidigare år- hämta burken, räkna ned och öppna. Det mörker som tränger in genom labbets glasrutor får de av skärmen belysta rockarna att likna lugnt kring- svävande spöken. Årtal flimrar förbi på projektordu- ken, snart närmar vi oss 2000-talet. Jag tar en dåsig klunk av mitt kaffe och ska just luta mig tillbaka i en knarrande plaststol när hör jag en flämtning. Med ens flyter allt ihop till ett blåaktigt myller, ett sud- digt moln av rörelse. Där det på skärmen borde stått "2022" stirrar endast ett blankt tomrum tillbaka.

Utan att tänka ansluter även jag mig till molnet och börjar springa mot de långa raderna av burkar som pryder labbgångarnas väggar. Jag skummar igenom de årtal som märker varje behållare, 1998, 1999, 2000, 2001...Skinande rena svischar de förbi mina ögon, till bredden packade av alla de händelserna som tidigare år fört med sig i detalj.

2018, 2019...Jag kan inte hindra mig från att snabbt stanna till vid burk 2020. Det är med ett obe- hag jag noterar hur tydligt den fläckats av virus. Jag minns hur vi länge begrundat de mystiska märkena men att det i början endast angripit kanterna. Alla trodde det skulle försvinna på nolltid. Vad ingen hade kunnat räkna ut var att den tidigare genomskinliga utsidan helt skulle täckas, hos 2021 likaså. Jag får en klump i magen när jag drar tillbaka tankarna från det förflutna till nuet. Tänk om vi inte finner nästa år, finner burk 2022 med den ej bevisade men utlovade

en nystarten, en 1:a januari utan kaos, virusfläckar eller de frätande droppar från hat och terror. Jag kan inte låta bli att sukta efter det innehåll vi alla hoppas den nya burken ska föra med sig, kanske kommer det till och med-

KRAS!

Jag rycker till och stannar upp, snurrar runt och ser att en av burkarna fallit i golvet och slagit sönder ett provrör i glas. En frän lukt får det att sticka i näsan, men jag andas ut, för lättat hand till pannan. Burken är intakt. Jag känner min handled bli sval av den avtorkade svetten när fartvinden stryker mot den. Min hjärna går på högvarv- ett år saknas, måste, måste hitta nästa år. Aldrig förr har framtiden inte blivit funnen i tid till det exakta klockslaget. Det klockslag som inleder framtidens kommande 365 dagar, det nya, kl. 00:00.

Just det- klockan. Mörkret skymmer sikten och flämtande fumlar jag efter knappen på armbandsuret. Min andedräkt immar nästan för de neonröda siffror som ilsket blinkar tillbaka när jag läser av tiden, 23:58. 2 minuter kvar.

Efter en sista spurt kommer jag äntligen fram till hyllan "Förvaring av Framtid" och skannar den snabbt men noga. 2055, 2030, 2026.... Där! "2022, öppnas 1 januari" står det på träplattan i hyllan. Flämtande lyfter jag blicken och ska just låta mina händer fatta tag om den värdefulla behållaren när jag upptäcker det: där det borde stått en nyputsad, preparerad glascylinder finns nu bara ett hål. Luft. Ingenting.

Stressen får min blick att flacka och jag skyndar tillbaka till labbet där det skärmbelysta myllret åter möter mig. Jag söker mina kollegors ögon efter det lugnande svar jag bara måste få men möts endast av

förvirring. Klockans annars så tysta tickande tycks ljuda i öronen och plötsligt skakar marken till och känner jag benen slås ut under mig. Jag faller till golvet och hinner bara kasta en sista blick på uret-00:00.

Vi skulle fortsätta förlita oss på allt det planerade som var lätt att först och acceptera. Vi levde i tron att allt var säkrat, framtiden var inget att oroa sig över; den kom ju ändå. Nu är det som om allt svävar i en aldrig sinande ovisshet.

Sakta reser jag mig trevande upp mot fönstret för att beskåda utsikten av ett år, en framtid som inte är. Det är tyst och jag öppnar ett par hårt ihopknipna ögon för att se ut över 1 januari 2022.

ANDRAPRISTAGARE

OLIWIA PAJDZIK 17 ÅR, SJÖBO

Är du redo att dö för mänskligheten?

JURYNS OMDÖME

En text med ett väl genomtänkt budskap, där tre olika öden flätas in i varandra på ett skickligt sätt. Berättelsen ställer läsaren inför den stora frågan om huruvida man skulle vara redo att offra sig själv för en bättre värld. Känslösamt om saknad och om att stå inför sitt livs val.

Jag vaknade hastigt ur en mardröm och var så varm att jag trodde att jag skulle smälta. Svetten hade klibbat ihop min svarta lugg och jag andades tungt. Jag blev lugn snabbt, allt var ju bra igen, jag måste sluta tänka på det. Kvällen innan var det nyår, inte särskilt speciellt nuförtiden men det fick mig att tänka på annat. Världens bästa kväll som tog bort en från verkligheten, det behövdes verkligen. Alla behövde ta en paus från verkligheten.

“Är det fyra miljoner människor som har dött på grund av sjukdomen i Sverige eller är det fler?”. Matti hade tappat räkningen, alla hade gjort det, det enda man visste var att det inte fanns många kvar därute. “Jag vet inte”, svarade Petter tyst. “Men vad fan ska vi säga i tv sändningen, detta är essentiellt, människor måste få veta”, sa Matti med en ilsken blick. “Lugna dig, det finns inget sätt att ta reda på det längre, alla vet redan hur läget ser ut, de lär inte behöva en påminnelse om detta helvetet”.

Jag tänkte på den märkliga mardrömmen jag haft i natt. Var det verkligen en mardröm eller bara en bild av det jag måste göra? “Kom och ät frukost”, skrek min kompis Maja alldeles för högt, det kändes som om mina trumhinnor skulle sprängas även fast hon var på andra sidan av huset. Vi satte igång teven och såg något ovanligt, statsministern pratade om situationen. Det gav mig alltför starka känslor, rädsla och hopp. Allt kändes så osannolikt, därför vet jag

inte varför jag kände hopp men som man brukar säga "hoppet dör allra sist". Vi skulle stanna hemma, de som kunde hjälpa till skulle hjälpa till, inget nytt. Min blick hade fastnat, jag stirrade rakt framför mig, inte på teven utan tomheten. Jag tittade på hålet i väggen till vänster om teven som förde en kyla in till huset. "Vad är det? Sa Maja tystlåtet. Hon visste vad jag tänkte på och hon gillade inte det.

Samtidigt såg Elisabeth på samma tv sändning några kvarter bort, hon var orolig. Mycket orolig. Hennes lille son Erik började visa symptom, inte många men det var ingen tvekan om att han förmodligen var sjuk. Varje dag såg hon hur hans mående försämrades men hon ville inte inse sanningen, vilken moder hade velat inse sanningen eller ens hade varit kapabel till att inse den. Han låg i sängen och tittade tillbaka på henne med hans bleka ansikte, hon strök bort hans blonda lockar ur ögonen. "Mamma kan vi gå på en kort promenad efter frukosten, snällaaaa" sa han med en glimt av lycka i ögonen. "Är du säker på att du orkar lillen?"

"Matti snälla säg att vi har kommit fram till något nytt, något som kan hjälpa oss med vaccinet". Forskarnas rädsla hade blivit verklig för några år sen. Corona hade muterat med Ebola, ett virus med hög dödlighet. Man vet egentligen inte riktigt ifall det är Corona som har muterat med Ebolaviruset eller ifall bara själva Ebolaviruset blivit luftburet. "Petter jag kommer inte ljuga för dig, men vi vet fortfarande alltför lite".

Elisabeth och Erik gick mot lekplatsen med sina masker på, maskerna hade olika dinosaurier på sig

då Erik var helt besatt av dem, han kunde prata om dem dag in och dag ut. Man kunde inte missa den märkliga känslan man fick när man gick ut, det kändes så tomt, övergivet. Det kändes som att färgerna på allt bleknat, man såg allt i svart och vitt som i en gammaldags film. De flesta husen var sönder på något sätt, antingen hade de ett stort hål i väggen eller så var alla fönster sönderslagna. Ett halvår sen blev det nämligen en kris, ännu en. Maten började ta slut, ingen import till landet hade drabbat Sveriges befolkning. Det fick människor att göra saker de aldrig hade gjort förut, de fick dem att bete sig som djur. När den lilla familjen kom fram till lekplatsen hade de passerat tre kroppar under promenadens gång. Såklart så var det otroligt obehagligt men dem hade sett så många, det var så många som hade dött, man hann inte begrava dem, man vågade inte begrava dem. Hur äckligt och omänskligt det än lär låta så vande man sig, man försökte inte titta på dem och leva vidare, låtsas att det man nyss sett var överkligt. Bara leva på ett så vardagligt sätt som möjligt med den tiden man hade kvar.

Maja ville inte att jag skulle gå ut idag men det gjorde jag ändå, hon var alltför överbeskyddande, men det är rätt förståeligt. Jag hade ingen mask på mig, jag brydde mig inte längre. Allt som jag älskat var borta, allt som jag levtt för skulle aldrig komma tillbaka. Mina långa promenader brukade alltid ta mig till samma ställe. En klippa, så hög att man såg halva staden från den. Jag funderade länge på vad jag skulle göra, allt kändes så hopplöst men jag hade fortfarande vänner, lite lycka kvar. Jag kunde inte göra det, eller?

Vad tänkte jag mig ens, hur dum är jag egentligen?-
tänkte Elisabeth. Hon såg att Eriks hälsa försämrades
men hon valde ändå att gå ut med honom till lek-
platsen i detta vädret, det hade blåst så mycket. Hon
ville bara göra honom glad, han hade sett så glad ut
när han lekt på lekplatsen, det hade han inte gjort
på länge. Men hon borde inte ha låtit hennes känslor
styra henne, hon borde ha tänkt för nu ligger han
i sängen blekare än någonsin. Hans kropp skakar
krampaktigt och hon vet att hon inte kan göra något,
ska hon ta honom till sjukhuset? Vad kommer de
göra? Elisabeth försöker hålla upp honom, hjälpa
honom på något sätt. "Snälla ta mig, inte honom för
satans skull!" - skriker mamman med gråten i halsen
så att orden blir knappt begripliga.

Maja är den enda personen jag har kvar. Varje natt
har jag samma dröm, mardrömmen om hur mina
föräldrar dog. Jag såg allt. I början hade de feber
och muskelvärk, då trodde jag att de skulle klara
sig, feber var inte så farligt. Jag var dum, så otroligt
dum men hur kunde jag veta, ingen visste något då,
ingen visste att Ebolaviruset hade muterat. Såklart så
hjälpte jag dem, gav dem så mycket vatten, men hur
mycket de än drack så sa de att det fortfarande kän-
des oerhört torrt i munnen. Några dagar därefter när
jag skulle ge dem mer vatten såg jag en pöl på golvet,
en stor pöl fylld av blod. Jag försökte att inte ha pa-
nik, för deras skull. Egentligen var jag inte stark nog
att hjälpa dem eftersom att jag inte kunde se på när
de bröts ner, när de kräkte upp blod, men vem skulle
hjälpa dem om inte jag? Jag flätade min mammas
hår när det hände, jag hörde ett märkligt ljud och
ställde mig upp för att se vad det var som hade skett.
Jag förde min blick till hennes ansikte och blodet var

överallt, det kom ut ur varje kroppsöppning, näsan, öronen, ögonen. "Jag älskar dig hjärtat, kom ihåg det" sa min mamma med tårar av blod. Min pappa dog kort efter att min mamma gjort det, han var för svag för att säga något. Jag älskar dig hjärtat, kom ihåg det är det enda som tröstar mig när allt är som värst.

Matti kom inspringande till mötet där deras forskningsgrupp diskuterade möjligheter och framtida åtgärder, gruppen var liten men större än i dem flesta länder. "Ni kommer aldrig att tro era öron!". Skrek Matti med glädjetårar rinnande från hans kinder.

Jag skrev till Maja, hon vet att jag tänker göra det. Hon kan inte stoppa mig, det vore dumt. Jag träffade henne nyss och gav henne ett adjö, längsta kramen jag någonsin gett. Hon grät oerhört mycket men det gjorde inte jag, mina tårar hade tagit slut för längesen. Jag var på väg dit, några minuter därifrån.

Elisabeth bestämde att hon skulle ta Erik till sjukhuset. Han började spy upp blod, det var inte mycket tid kvar. Hon bar upp honom ur sängen, hans kropp kändes obegripligt lätt, som om han knappt vägde något. Han tittade upp på sin mamma, hans blåa ögon var inte blåa längre, blodkärnen hade spruckit i dem och de liknade något ur en skräckfilm, de var helt röda. Det fanns verkligen inte mycket tid kvar.

Jag var framme, jag hade fattat mitt beslut. Min läkare väntade på mig, det hade han gjort i flera dagar för han visste att jag var lösningen. "Jag visste att du skulle komma tillbaka, jag kunde uppfatta det i din blick". "Jaja, kan vi få detta överstökad, snälla", sa jag med en nervositet i rösten. Han tittade på mig med

sina snälla bruna ögon och sa att det inte skulle göra ont, att jag skulle förändra världen.

Elisabeth hann till sjukhuset, Erik levde fortfarande men hon kunde inte sluta gråta, det gjorde inte situationen bättre. Hennes tårar lugnade inte honom utan gjorde allt värre men hon kunde verkligen inte sluta. Elisabeth visste inte hur mycket tid han hade kvar. En doktor kom fram till henne och sa att hon hade världens tur, att allt skulle lösas. Vad menade han? Det fanns väl inget botemedel?

“Vad fan menar du Matti”, sa Petter med en förvåntansfull röst. “Det finns en flicka, hon kan rädda oss”.

Jag skulle dö, även fast jag hade tänkt igenom det i några dagar så visste jag det redan från början. Mina gener var annorlunda, speciella, det fick jag veta under en undersökning häromdagen. Jag kunde inte bli sjuk, det förstod jag efter mina föräldrars död. Just därför undersöktes jag, det var otroligt märkligt. Mitt immunförsvar och gener är lösningen men utrustningen är så pass fördärvad att jag inte kan överleva om jag opereras. Jag är det som är lösningen, jag är den som kan rädda världen. Jag kommer att dö, jag är inte ens rädd längre. Hade inte ni valt att dö för mänsklighetens skull om ni var botemedlet?

NOVA BARD 16 ÅR, FLYINGE

I väntan...

Jag sitter framför Tv:n och stirrar blint på skärmen. Det är bara några minuter kvar av 2021 och jag kunde inte vara gladare. Pandemin och allt jävla skit är över, jag kan inte fatta att det är över. Vaccinet har delats ut och nästan alla av världens befolkning har tagit det. Men det är inte det jag sitter och väntar på. Jag bryr mig inte om någon pandemi, vaccin, eller något annat. Allt mitt fokus ligger på Tv:n. Jag har väntat och väntat på detta beskedet och nu är det äntligen här. Förberedelserna är färdiga, jag har tittat på alla David Attenborough's dokumentärer, läst varenda artikel, spalt och blogginlägg som jag hittat. Min blick går till klockan, en minut kvar till midnatt och 2022. Sockerkicken av all Ben och Jerry's glass och Pepsi Max är på topp. Min alerthet är på topp. Hjärtat slår så hårt, det känns som det ska hoppa ur bröstet. Jag känner av varenda liten nerv och hela kroppen spänns när jag ser klockan bli midnatt och det blir 2022. Jag har inga fyrverkerier, skumpa eller godsaker. Jag skruvar istället upp ljudet på Tv:n och lutar mig framåt. Nu börjar det, äntligen.

FN, EU, WWF, NATO och alla världens ledare, samlade i ett enda rum, jag kan knappt tro det. Mina förväntningar är så höga. Jag tar en klunk Pepsi och lutar mig ännu längre fram. Generalsekreteraren börjar tala. "Ärade delegater, stater, organisationer och andra deltagare. Välkomna till 2022:s offentliga klimatmöte. Vi vet att vår Jord är i en kris och detta måste vi ta tag i. Det finns inga ursäkter nu. General-

församlingen tackar alla för att ni har kommit hit för att äntligen komma med ett gemenskap beslut för att rädda klimatet. Vi vet att under coronapandemin har våra utsläpp av koldioxid minskat, men detta räcker inte. Vi måste agera snabbt. Generalsekreteraren lämnar nu över till generalförsamlingen för att gå igenom dagens planering.”

Jag andas ut, det har börjat och ingen har börjat protestera än. Lättnad fyller mitt bröst medan jag hör generalförsamlingen ropa upp planeringen och alla närvarande. Jag lyssnar vagt för jag har redan memorerat den. Generalsekreteraren kommer först hålla sin introduktion, sedan kommer generalförsamlingen ropa ut planeringen. Dem kommer först ropa upp alla närvarande, in i minsta detalj, efter det kommer debatten införas. Istället för att riskera att inte få fram en lösning för klimatet har alla närvarande lovat att stanna kvar i mötet och fortsätta debattera tills alla har hittat en lösning. Dem har nu börjat ropa upp alla parter. Kina kommer fram och mitt hjärta tar ett litet hopp, de kan sabba allt. Men till min förvåning säger inte Xi Jinping något och jag börjar nästan gråta. Allt går mot rätt väg, det känns nästan överkligt. Efter så många år av att ignorera klimatkrisen och förneka utsläpp, idag, första timmarna på 2022 kanske världen kan komma fram till en lösning.

Målet är att alla parter ska bli koldioxidfria till 2030. Debatten börjar och den blir mer våldsamt än någonsin. Kärnvapenhot, risk för ett nytt kallt krig mellan världen och alliansen Kina och Ryssland blir stark. Gräl, skrik och gråt, men efter tre timmar är det som debatten precis har börjat. Jag sover inte, går inte på toa, trots att klockan är tre på natten. Jag bara sitter

och lyssnar. Lyssnar och stirrar, lyssnar och stirrar. Jag pratar för mig själv och skriker på Tv:n ibland när någon säger något dumt eller något som hotar klimatarbetet. Jag faller i gråt när Ryssland nästan stormar ur salen och jag skriker av hela mitt hjärta mot folk som inte kan höra mig. Timmarna trillar på, klockan blir 4,5,6. Min ångest klickar in, tänk om de inte kommer till en lösning? Tänk om världen faktiskt inte kan enas? Jag fortsätter att skrika och vid halv sju knackar mina grannar på dörren och ber om jag kan dämpa mig. Öppna dörren gör jag inte, alla mina sinnen är på helspänn och all min energi är riktad mot Tv:n. Klockan blir 7 sen 8 och sen 9. Jag börjar bli så trött att jag knappt kan hålla ögonen öppna. Jag har inte sovit på 24 timmar, och min kaffebyggare är överhettad över alla kafferundor över natten. Jag gör en snabb beställning på Espresso House och efter 10 minuter är de vid min dörr. Benen springer mot dörren så snabbt att armarna knappt hänger med. Jag betalar hon som kom och halsar kaffet i ett enda försök. Espresson klickar in och jag känner energin komma tillbaka. Debatten fortsätter.

När klockan är 10 kan jag inte fatta det. Världen har kommit till en överenskommelse om klimatet. Jag gråter hysteriskt och tårarna rinner ner över mina röda kinder. Min kropp drar sig i dramatiska hulkningar. Händerna skakar men mitt tunga hjärta är lättat. Nu är planen färdig efter 10 timmar av debattering, gräl och spänning. Med mycket pengar och diskussioner har världen äntligen kommit överens. Nu gäller det bara att alla måste följa planen, men en plan är gjord.

Min trötthet slår mig som ett knytnävsslag och

benen viker sig. Jag orkar inte till sängen utan faller på soffan och somnar direkt. Huvudet snurrar men hjärtat är lättat. "Jag orkar vakna upp imorgon iallafall," tänker jag som sista tanke innan allt blir svart. Världen har kommit samman, efter eoner av gräl, hat och spänningar lyckades världen ena sig om klimatfrågan. Vi vann striden, men om vi överlever krigandet återstår att se. Oavsett är jag lycklig, så oerhört lycklig. Men jag kommer kämpa lika hårt imorgon, och dagen efter det, och dagen efter det. Jag kommer alltid kämpa. Never give up, never surrender- mitt motto för att rädda vår planet.

EMMA FRÄGER 18 ÅR, LUND

Första och sista gånger

Nedräkningen är slut, alla hurrar. Långt bort hör jag glädjeron, raketerna och skålarna som utbringas bland mina vänner. Det här är sista gången, och samtidigt den första. Jag tänker på dig, på förra nyåret. Hela familjen som tillsammans blickade ut genom fönstret för att få se skymtar av raketer i skyn. Hur vi hoppfullt räknade ner tillsammans och slutligen skålade i bubbliga drycker. Det var första och sista gången. I årets första minut bubblar min mage. Jag kan inte sätta fingret på om det är av glädje, rädsla, nervositet eller förväntan. Mina vänner kramar mig, jag får en puss på kinden och ett glas i handen. Skål! Säger någon och slår sitt glas i mitt. Det skvätter på min vantbeklädda hand och jag inser hur kalla de är. Jag tänker att jag skulle ha tagit de varmare ändå, dem som jag fick ärva av dig. Jag tänker på din hand, det gör jag ofta. 1 januari 2022, jag vet inte vilket håll jag ska åt. För en gångs skull var det någon annan än jag som kollade hur man tog sig till festen. Det kan mycket väl vara första gången. Jag ska hem först. Det är definitivt inte sista gången. Kartan i mobilen visar vägen mina fötter ska gå, och Kent i mina öron visar mina tankar vägen till dig. Mina tankar låter jag flöda fritt. Jag ser på stjärnorna på himlen. Det ser ut som att de har mycket att berätta för mig i år. Det ser jag fram emot. Jag ser på staden genom nya ögon, tar in varje hus, träd och gata i min blick. Staden som jag snart är långt ifrån vill jag minnas i detalj, vill inte se den varken för första eller sista gången. En ny låt börjar spelas i mina lurar. Jag känner inte igen

den. Men jag gräver inte fram mobilen för att ändra, utan bestämmer mig för att lyssna. Jag inser att jag är nyfiken på det nya, vill ha mer av det, kan inte få nog av det. Min mage bubblar visst av nyfikenhet. I år ska jag leva för dig, tänker jag, och springer sista vägen hem. Det är varken första eller sista gången jag tänker det och det är varken första eller sista gången jag springer.

MATILDA NILSSON **18 ÅR, TOTTARP**

En morgon i Januari

Vi sitter rygg mot rygg på trasmattan i hennes rum. Golvet är kallt, men ryggen är varm, och en nyvaken solstråle lyser in genom ett fönster. Den strilar genom gardinen och bildar fina mönster på den annars väldigt vita och väldigt kala tapeten. Luften är skön att andas, och jag väntar på att någon ska säga någonting. Hon drar ett djupt andetag och tystnar, som för att låta luften vara tom på ljud en liten stund till.

“Jag tror att vi glömde ringen där igår.”
säger hon.

Vi har precis vaknat, men vill inte riktigt vakna. Om vi vaknar måste vi göra saker. Bättre att sitta kvar ett tag till. Ringen som hon talar om har ingen större betydelse för någon av oss, men jag tog av den för att tvätta bort lera och grus från ett par frusna händer sent igår kväll. Den borde ligga kvar på handfatet, förhoppningsvis orörd. Den är inte värdefull, men mitt på järnringen sitter en liten groda som vi båda värderar orimligt högt. Vi vet nog egentligen inte varför.

“Vi kan väl gå och hämta den lite senare?
Måste ju ändå städa upp lite.”

Vi drar båda, nästan samtidigt, djupa suckar vid tanken på att städa upp lägenheten efter gårdagens händelser. Dammet i luften blir synligt i solljuset och börjar virvla runt i rummet. Jag visslar en lågmäld

ton för att det ska virvla mer. I respons lägger hon sitt huvud på min axel och visslar en annan ton. De båda skär sig med varandra och vi skrattar. Nu tittar hon i taket och jag i väggen. Jag undrar om hon också ser solskenet.

“Kommer du ihåg hon som hade rosa hår?”

“Ja?”

“Jag tror att hon spydde i en buske precis när vi gick tillbaka.”

Mjukt fnitter. Jag är nöjd. Tjejen med rosa hår hade dragit uppmärksamhet till sig när hon försökt jonglera med tomma ölfaskor några minuter efter midnatt. Detta misslyckades och två flaskor krossades mot trottoaren. Vi hoppade över glassplittret på vägen hem. Jag minns att glaset glittrade och speglade ljuset från gatlyktorna. Det var vackert. Svag musik ljuder från nedervåningen. Hennes föräldrar verkar ha vaknat tidigt. Jag hör inte vad som spelas, men det låter väldigt enkelt. Bara en gitarr och lite sångtext. Jag känner igen melodin, men kan inte placera den.

Jag börjar tyst göra upp en lista över allt som smutsades ner under gårdagen. Jag minns att en del chips tappades på köksgolvet. Jag vet att vi alla gick in med skor och behöll dem på en bra stund, så det ligger med största sannolikhet lera över stora delar av golvet. Vi diskade inte heller något, så själva köket är nog alldeles huller om buller. Och sovrummet. Alla kuddar, filter och täcken som vi kastade på golvet för att sedan kasta oss själva på, för att sedan somna. Bara för att vakna en timme senare och smita hem. Vi lät de andra ligga kvar. Vissa snarkade, men vi höll oss nog för skratt så bra vi kunde. Under den

20 minuter långa promenaden hem till hennes hus fick vi se många glada människor, och det gjorde oss glada. Då visslade vi också. Men det skar sig inte, för sånt märker man inte när man går hem mitt i natten. När livet är härligt är det svårt att tänka på något annat. Och mitt i natten är det svårt att föreställa sig morgonen. Och om man bara inte somnar, slipper man då inte att vakna?

När jag föreslår detta blir hon först tyst, men svarar sedan att hon oftast gillar att vakna. Jag håller inte med. Hon säger att en ny dag alltid ger nya möjligheter. Jag säger att det inte lönar sig att vänta. Men det tar jag tillbaka. Jag vet ju att jag prokrastinerar alldeles för ofta.

“Vet du varför människor egentligen prokrastinerar? För att vi är rädda för att misslyckas. Med det vi väljer att skjuta upp alltså.”

Hon tror att jag kanske har rätt. Jag säger att det bara är en grej jag läste någonstans. Hon tar bort sitt huvud från min axel och lägger sig istället ner bredvid mig. Nu får hon solen i ansiktet, så hon blundar. En bekymrad rynka i pannan får mig att undra vad hon tänker på. Men jag frågar inte. Jag lägger mig istället bredvid henne, och samma sol värmer nu även mina ben. Det är väldigt behagligt. Det var länge sedan det var soligt.

Vi ligger ner en stund, men jag vet inte hur länge. Efter ett tag vibrerar hennes mobil. Hon säger att de andra har vaknat, och att vi kanske borde gå dit. Se om de lever. Jag skrattar till men håller med. Vi ställer oss upp och går sedan nedför trappan. Ingen av oss är tillräckligt hungrig för att faktiskt göra frukost, men hon dricker snabbt ett glas vatten och jag håller

upp lite kaffe. Sedan drar vi på oss våra jackor och går ut.

Det är kallt, men vi springer några steg och då fryser vi inte. På väggkanten syns spår från natten. Mest gamla fyrverkeripjäser, men också engångsglas i plast och tomma burkar. Vi hoppar över samma krossade glas som innan. Jag tänker på tjejen som krossade det.

När vi når fram till lägenheten och går in möts vi av tre gestalter som sitter samlade runt köksbordet, som mycket riktigt döljer ett antal numera krossade chips. Alla ser nyvakna ut och två av dem har på sig samma kläder som igår. Den tredje har en morgonrock och blött hår, så jag antar att han har duschat. De får äta färdigt medan vi diskar undan och torkar av i köket. Leran på golvet verkar vara hyfsat uppsopad, så vi struntar i att dammsuga. Jag går in i badrummet och ser till min lättnad att ringen ligger kvar där jag lämnade den. Jag sätter den på ett finger och sköljer sedan av handfatet från all lera.

När jag kommer ut från badrummet har alla samlats i sovrummet, där allt fortfarande ligger kastat på golvet, men nu ser kuddarna liksom tillplattade ut. Som att tre personer har sovit på dem, ungefär. Under några sekunder sneglar jag på de andra, och sedan kastar jag mig ner på närmaste kudde. Hon följer omedelbart efter och några sekunder senare ligger alla på den mjuka högen av en sängs innehåll och blickar upp i taket, nöjda. Alla andas i olika rytmer. Det hörs att de ler. Vi ler.

Solstrålar lyser in genom fönstret.

ANONYM FÖRFATTARE 17 ÅR, LUND

Nyårslöfte

Svälj klumpen som fastnat i strupen
smaka eftersmaken av ett år som gått
sträck dig efter det nya
skölj bort smakerna av det gamla
innan de ruttnar
som mögel innanför huden
och aldrig lämnar
Två tusen tjugotvå är ett nyårslöfte
ingen kan hålla
boka en resa
åk ett varv
skapa minnen
som vill minnas
platserna som aldrig besöktes
ätit mig mätt på strålning från skärmen
det var så vi kommunicerade
Vill byta skepnad i år
börja om på nytt
kommer aldrig bli någon annan
fotavtrycken på ryggen
permanent avstamp
det skaver mot skelettet
gnider nej river
längs ryggraden
ett obotligt molande
två tusen tjugotvå är ett löfte
som inte kan komma

NOUMA RAZZAQ PETTERSSON

Ett stilla fyrverkeri

Klockan är 00:00 den första januari 2022. Jag sitter själv i min lägenhet, låter mitt vin snurra runt i glaset. Jag hade lagat god mat, fixat en dessert. Men bara till mig själv.

Det var naivt av mig att tro att detta året skulle vara annorlunda. Precis som man hoppats med de andra åren. Man blir lika besviken varje gång. Man hoppas hela tiden att man ska få bete sig som vanligt folk, men nu är det så långt från vanligt att jag nästan glömt hur man beter sig som vanligt folk. Nuförtiden är det vanligt att tanterna hoppar undan, eller springer (i deras egen hastighet) ifrån en. Det är så mycket så att jag vet inte vad jag hade gjort om en tant gick emot mig, eller samma håll som mig. Det hade nog gjort mig lite rädd. Jag känner mig tung i huvudet. Det är nyår och jag vill gå och lägga mig.

kollar klockan- fan klockan är bara 00:03. Tiden går så satans långsamt när man är ensam. Innan kunde man höra fester som var igång, fyrverkerier, människor ute på gatan. Men inget, inte det minsta.

Jag låter resten av vinet i mitt glas rinna ut i vasken. Jag argumenterar med mig själv om att slänga soperna idag eller imorgon. Kvällen kan ändå inte bli sämre. Jag tar på mig mina gula slitna stövlar och min morgonrock och släpar mig själv ut genom dörren.

På vägen ut från soprummet lyckas min urfåniga

morgonrock fastna i soprumsdörren. Detta blev kulmen på detta fiasko till nyårsafton. Jag börjar slita och dra i min morgonrock, svär osammanhängande och sparkar ilsket på den tunga dörren. " Vill du ha hjälp" hör jag en röst bakom mig säga. Jag vänder mig ilsket om och möts av min grannes förvånade uppsyn, trots att han bor vägg i vägg med mig så ser jag nästan aldrig honom. Typiskt att detta skulle bli hans första intryck av mig. Han går fram och låser upp dörren med ett leende, i min ilska har jag glömt den mest logiska lösningen på mitt problem. När han öppnar dörren lossnar morgonrocken och jag faller handlöst bakåt och sätter mig på rumpen, såklart. Han skrattar till och erbjuder mig sin hand, men jag är så förnärmad att jag istället fräser åt honom och ilar skamset tillbaka till min lägenhet.

Jag går ut på balkongen för att försöka insupa lukten av svavel som alltid annars brukar fylla luften vid den här tiden på nyår. Ilskan har lagt sig och istället infinner sig ett stort vakuum.

Mina tankar avbryts när jag än en gång överraskas av grannens röst. " Spenderar du också nyår ensam?" frågar han. För en bråkdel av en sekund vill jag fräsa tillbaka åt honom, men avväpnas av att han, precis som jag, har spenderat nyår på egen hand. " Ja, tragiskt nog" svarar jag med en god ton. Jag studerar hans ansikte och lägger genast märke till hans charmiga leende. Han räcker över ett glas champagne, som jag tar emot trots mitt tunga huvud. Jag blir plötsligt smärtsamt medveten om att jag står och ler som ett fån och inser nu att jag inte riktigt lyssnat på vad han just sagt. I ren stress tar jag en klunk av champagnen och svarar jakande på vad han nu kan ha sagt. Hans ansiktsuttryck vittnar om att det inte är

det svar han söker. Jag känner mig fånig men kan inte hålla mig från att skratta. Mitt skratt smittar av sig och efter någon sekund skrattar han också. Här står vi, två främlingar och skrattar åt absolut ingenting.

Vi faller snabbt in i en konversation och pratar om både det ena och det andra. Vårt samtal avbryts av att telefonen ringer, han tackar för ett trevligt samtal och sedan ursäktar han sig själv. Jag går in och bestämmer att jag ska bjuda honom på min kladdkaka, jag skär ut en triangel och lägger den på en tallrik. Sedan går jag ut och lägger kakan utanför hans dörr och ringer på. Snabbt skyndar jag tillbaka till min egna lägenhet. Inte långt efter ringer det på min dörr och ivrigt springer jag fram och möts av en liten lapp på golvet. På lappen stod det "ring mig/James" följt av ett nummer. Jag kan höra mummel genom väggen och bestämmer därför att skicka ett sms istället. På sms:et skriver jag "Hejsan, tack för ikväll och gott nytt år/Nora". Till min förvåning ringer min mobil kort efter. När jag ser att det är han som ringer känner jag ett stilla fyrverkeri inom mig.

MARIA MÜLLERN-AS- PEGREN 17 ÅR, HÄSSLEHOLM

Då, nu, snart

Jag flyr ut på lägenhetsbalkongen eftersom att jag inte kan skaka känslan av en sorts fejkhet i där inne, att själva akten av konversation nu är en ansträngning. Jag andas in luften av det gamla året och andas ut det nya. Och då, med ljudet av människor i bakgrunden, faller jag ner för balkongen, bortom vintern och in i tiden.

Jag ser då jag först hörde om något i Kina, på baksidan av ett tidningsblad eller i förbifarten på nyheterna.

Jag faller till stunden jag insåg att detta inte bara var en förkylning.

Jag stirrar in i ögonblicket jag såg på nyheterna och insåg att något de säger faktiskt skulle kunna påverka mig. Att jag inte levde i en annan värld än människorna på nyheterna, en värld där lidande fortfarande fanns, där folk var hungriga och människor kunde dö av polio.

Jag antog att vuxna hade det under kontroll.

Jag irriterade mig på folk som följde spridningen i realtid.

Jag såg när de första fallen kom. Jag försökte inte tänka på det

Jag skrattade när vi satt runt matbordet och läraren sa att skolorna skulle stänga. Jag skrattade hela vägen till stationen med mina vänner. Jag åkte tåget

hem. Skrattet blev till en sten i magen som sjönk med varje stad tåget passerade. Jag bad min mamma hämta mig på stationen.

Jag brydde mig inte när dem sa att man inte skulle träffas. Okej Anders Tegnell. Jag ska sluta supa för din skull.

Jag grät när min mamma började hosta. När jag var tvungen att springa från toan till sovrummet med Alvedon och vatten. När hon somnade lutade jag mig över hennes kropp för att se om hon fortfarande andades.

Jag sjönk in i min säng dagen jag insåg att detta inte skulle gå över till sommaren.

Och jag skrek när jag insåg att de bästa åren i mitt liv skulle spenderas stirrandes på en skärm, passivt se nummer stiga. Att jag skulle vakna och att det fortfarande skulle vara där, utanför, i luften, i människor, bland köpcentrum, i mig och utanför min kontroll, det första i mitt liv som inte gav vika för att jag bodde i villa eller att mina föräldrar båda gått på universitetet eller att jag åkt till Thailand på semester.

Jag är säker på att folk kommer prata om hur detta bara var början. Ett tecken på den döende värld vi lever i, sjuk av människan som bestämt sig för att vara herre på täppan utan att inse att han slåss mot själva täppan. Men jag vill inte tänka på det. Jag vill inte tänka på klimatskatter, folk i Bryssel, män i kostym som signerar papper med viktiga ord.

Inte tänka på vart mina kläder kommer ifrån eller på det faktum att det snöar mindre än jag minns det som liten.

Jag vill råka somna på en lektion så min kompis måste väcka mig

Jag vill sitta runt ett bord i matsalen och klaga på maten

Jag vill kyssa honom med ljudet av våra händer i bakgrunden.

Jag vill vara full och säga till en tjej jag håller upp håret för på toa att jag älskar henne

Jag vill öppna en dörr och höra ljudet av prat och musik välla ut

Jag vill gå genom en stad och höra ljudet av människor som lever

Jag vill springa, springa ut över stadens vägar en kväll där vädret är varmt och alla är lyckliga och ingen är sjuk och jag inte på något sätt är fångslad av min kropp utan jag vill bara springa springa springa på världens alla vägar utan att det finns några hinder och så att vägarna blöder in i varandra och ländernas artificiella gränser absorberas in i jorden och så att den vägen jag springer på leder till vart som helst och överallt

.

YASMIN SKYE SIARD

2022 January

It's all over,
Finally.
We hoped and hoped,
And hoped
Blinded by dark clouds,
No sunlight ahead.
All we had was each other,
But even that was at a distance.

Everything was lost,
This was no question.
The world stranded.
Time still.
stuck between walls.
Suffocating behind closed doors.

We thought the world was on pause
but it decided to keep moving.
Small successes,
Lit our paths.
The honest smile of a passerby,
The news of a changed government,
The snow we thought had melted forever,
And the reappearance of the sun
who we feared might never come back.

The world kept moving
But it was with or without us
It felt like the end,
It's true.

But we had to keep going,
We had to move forward,
That's simply all there was.
Those that didn't
today regret it,
stuck in the past
In absolute darkness.

Where I am there is sun,
Waves crash on the shore
We are free again, I promise,
don't give up
there is more.

GABRIELLA WARD 18 ÅR, LUND

Älskade bror

Hennes blick följer sträcken mellan gatstenarna när hon sakta går genom den öde staden. Bakom alla skyltfönster och låsta dörrar lyser mörkret tydligt, det sprider sig ut från butiker och salonger och affärer och lyser upp hela gator med sitt mörker, fyller hela henne med sitt mörker. Det är den första januari idag och allt är stängt. Den första dagen på ett helt nytt år.

Tidigare år hade hon glatt sig åt den tanken. Hon hade tänkt ut ett nyårslofte som hon visste att hon aldrig skulle hålla, hon hade köpt en ny kalender och skrivit in alla viktiga datum, och hon hade fått känslan av att vakna upp ur en konstig men lite behaglig dröm för att inse att det är en ny dag med nya möjligheter och allt det där i drömmen är bakom henne. Inget av det känner hon nu. När hon går på de tomma gatorna genom stan ser hon istället en tom kalender framför sig. Varför ska man vara glad för en ny dag när man inte har några nya möjligheter. Varför köpa en kalender som man ändå inte vill skriva något i. Det finns ingen mening i det för hon är dödlig nu. Hon kan dö och det hade precis lika gärna kunnat vara hon som aldrig fick lägga pandemin bakom sig. Men det får hon, tillsammans med hela världen har hon fått gåvan att gå vidare med sitt liv, men hon önskar att hon slapp för det hon måste bära med sig på vägen är tyngre än döden någonsin skulle kunna vara, och det är hennes eget fel och hon vet det.

Hon märker inte ens att hon korsar gatan, hon vet bara att hon rör sig och hon vet att hon har ett mål.

Mer än så vill hon inte tänka, hon vill bara sluta tänka och hon ber till Gud, eller vem som helst som lyssnar, att idag är dagen det ska bli tyst i hennes huvud. Men inte heller idag hör någon hennes böner och hon märker det med ett hugg som går inte bara genom hennes huvud, men rakt genom hennes hjärta. Hon är vid platsen nu, vid huset i utkanten av stan, och alla minnen som hon aldrig kan stoppa spelar upp sig som en film framför hennes ögon.

De står vid grinden och kvällssolen ger dem ett märkligt sken, hennes hår är uppsatt och hennes läppar är röda, hon raglar lite men hon känner sig inte full, bara glad. Hon drar honom i armen, hon märker att han inte vill in i huset men musikens pulserande slag når henne hela vägen ut hit och inget kommer stoppa henne från att komma in på den där festen, och verkligen inte hennes egna brors eviga gnällande.

De är inne. Golvet är klabbigt. Luften är fylld med rök. Musiken pumpar. Det är folk överallt. Hon vet att han inte vill vara här men hon känner sig mer levande än hon gjort på månader. Hon älskar det.

Nej. Sluta. Hon måste sluta, hon måste sluta innan minnena är allt hon ser, eller det är vad de säger till henne i alla fall. Hon vet att det är sant men varför. Vad är meningen med att sluta titta när det ändå inte finns något annat på den här platsen hon vill se. Samtidigt som hennes steg fortsätter föra henne framåt inser en liten del av henne, i en liten plats längst bak i hjärnan, ironin i att hon måste passera det där huset för att gå dit hon är påväg.

Det blir glesare och glesare mellan husen. Ljudet av någon enstaka bil hörs inte längre, doften av kullersten är utbytt mot doften av öppna landskap - men riktigt hur det luktar har hon aldrig lyckats sätta fingret på. Kanske är det lukten av frisk luft, eller sommarängar som vilar, eller doften av att inte riktigt veta vad som finns där ute bland landskapen som breder ut sig. Men hon måste passera ett sista hinder innan hon når sitt mål där ute i friheten, ett sista hinder för att visa sin respekt och känna sin smärta. Hon vet att hon hade kunnat ta en annan väg, varje dag som hon går här slås hon av den tanken, men hon vet också att hon egentligen inte har något val. En bit framför henne dinglar en neongrön skylt och det känns som om hennes egen kropp följer med i det lugna vajandet, fram och tillbaka fram och tillbaka. Hon fortsätter gå mot apoteket som den gröna skylten skyltar för, men nu med sjösjukan guppande i magen samtidigt som hon låter sig själv svepas med i filmen ännu en gång.

De står med vars en liten plastpåse i handen under en neongrön skylt och lyssnar på instruktionerna mannen i rymddräkten ger dem. Pinnen ska upp i näsan, sen ner i halsen. Hon tittar ner i påsen och stirrar på den långa topsen med avsmak, som om det är den som är personligt ansvarig för att hon står här och snörvlar. Hennes bror hostar till och en smäll av skuld slår emot henne. Det är inte pinnens fel att de båda står här det är hennes.

Nej hon klarar inte av att göra det här en gång, till hon klarar inte av att se hur det slutar en gång till, hon måste fortsätta gå. Hon kan se de höga häckarna en bit längre fram, precis innan åkrarna breder ut

sig, hon kan se sitt mål hon måste bara ta sig dit. Men plötsligt ser hon bara blått och vitt ljus.

Ljudet är öronbedövande och scenen är som tagen ur en film när de kör genom natten efter ambulansen. Det gick så fort. Hon förstår inte. De satt och kollade på film och plötsligt sa han att han inte kunde andas, efter det är allt suddigt. Nu sitter hon i bilen och någonstans, som i en annan värld, hör hon sin pappa säga att allt kommer bli bra men hon vet att inget någonsin kommer bli bra igen.

På något sätt har hennes ben fört henne vidare, förbi skylten och fram till den stora järngrinden. Med en bar hand mot kall metall puttar hon upp den och på andra sidan möts hon av så många slut, så många sista datum och så många saknade och alltid älskade. Kyrkklockorna börjar slå. Hon fortsätter, hon är så nära, höger, vänster, rakt fram, snart framme.

Hon sitter vid hans säng, i allt tumult hade hon lyckats slinka in. Folk springer fram och tillbaka med nålar och slangar, instruktioner hon inte förstår ropas kors och tvärs, men hon har aldrig i sitt liv varit lugnare för hon vet att hennes bror inte kan dö på grund av henne. Då hörs ljudet som får hennes hjärta att också stanna.

Framme. Älskade bror, du lever för evigt i våra minnen, står det på stenen

